Felszólalás a cigány demonstráción, 2008. szeptember 20-án

Belegondoltak-e, kedves barátaim: mit keresünk itt ma ennyien?

Miért vagyunk itt? Cigányok és gádzsók, nem cigányok együtt.

Én például nem vagyok cigány, de az első hívó szóra itt teremtem, és ha még sok gádzsót hívtak volna, sokan jöttek volna el. Hiszen ott voltunk Tatárszentgyörgyön, Kerepesen, én – lökött módon – a Vas utcában, egyedül is; és ott vagyunk sok-sok újság lapjain, rádiókban, tévékben és zsolozsmázzuk folyton folyvást: elég volt, stop a náciknak!

De most meg mit akarunk?

Nem elfoglalni az utcát, nem hőbörögni, nem gyűlöletet kelteni – mint ahogy motyogják és rikoltozzák éppen azok, akik elfoglalják az utcát, akik hőbörögnek, és akik gyűlölködnek mindenki ellen, aki kicsit is más, mint ők.

Akiknek az az egyetlen érdemük, hogy nem születtek se cigánynak, se zsidónak, se melegnek, s mostanság – afféle fordított arisztokratákként – erre vágnak föl, s követelik maguknak, mint „a" magyaroknak, a jogot, hogy fölforgathassák a falvak és városok békéjét. Pedig nincs joguk hozzá! Nem magyarabbak nálunk, nincsenek jobban otthon közös hazánkban, mint mi!

És vagy a magyar demokratikus jogállam védi meg polgárait, kellő eréllyel, vagy ezek a polgárok magukat!

Mert ha egyik sem – és ennek már láttuk első megvalósulásait –, akkor kisvártatva vér fog folyni, és emberek fognak meghalni a sok-sok helyi kis polgárháborúban. S mi ezt nem akarjuk!

Viszont akkor meg mit akarunk?

Megmutatni, hogy nem vagyunk hajlandók félni, rettegni.

Hogy nem vagyunk gyávák, nem fogunk beijedni párezer szarházi nyilas suhanctól, aggasson magára bármilyen vereségszagú maskarát.

Hogy tudassuk ezekkel a nyomorultakkal is, és a mögöttük megbúvó politikai erőkkel is: aki merészel kezet emelni ránk, akkorát kap vissza, hogy a fal adja a másikat. Reméljük, a magyar jogállamtól. Ha mégsem, akkor tőlünk. Hogy tudassuk ezzel a náci bagázzsal: nem lesz még egyszer 1944, nem lehet újra ellenállás nélkül gyilkolni embereket. Ha bántani akarnak valakit, számoljanak vele: igenis lesz ellenállás!

Mit kell ehhez tenni? Megszerveződni – mondok példát: lépjenek be rengetegen a polgárőrségbe, és vigyázzák a falvak rendjét, nyugalmát együtt cigány és gádzsó polgárőrök – fellépni a bűnözőkkel szemben, rászólni arra, aki nem úgy viselkedik, ahogy kellene.

És persze, iskolába kell járatni a kölyköket, segíteni nekik, hogy érettségit, sőt, diplomát szerezzenek, emelkedjenek föl végre. Legalább a gyerekek. És persze, dolgozni kell, minden értelmes munkát el kell vállalni, pénzt kell keresni – legálisan, rendezett munkaviszonyban.

És persze, a törvényeket be kell tartani – de nem csak nekünk, hanem: mindenkinek!

Azoknak a rendőröknek, ügyészeknek és bíróknak is, akik ma hol így tesznek, hol nem, akik hol rasszisták, hol nem. Azoknak a tanároknak is, akik oktatni, szépre, jóra nevelni kötelesek a kiskölyköket – és nem szegregálni őket. Azoknak a polgármestereknek, miniszterekneк és hasonló államilag fizetett embereknek is, akik azzal kéne hogy foglalkozzanak: milyen értékteremtő munkát tudnak nyújtani a romáknak és rengeteg nem cigány sorstársuknak, milyen iskolát működtetnek, milyen egészségügyi ellátást nyújtanak és így tovább.

Most már nem duma kéne, hanem igazi tettek!

Hiszen normális cigányság nem létezhet normális Magyarország nélkül.

Csakhogy bármennyire igaz ugyan, hogy legelőbb az államnak kell cselekednie – de könyörgöm, értsék meg: maguk nélkül nem lehet. Mi magunk, mindannyiunk nélkül nem lehet cselekedni!

Szervezzük meg tehát önmagunkat, fogjunk össze minden demokratikus erővel, alkossunk többséget – együtt!

A cigány értelmiség – legalább most, az igazi vészhelyzetben – hagyja abba az állandó torzsalkodást, álljon a cigányság élére, és vezesse azt okosan! Ne tagadja meg közülük senki azokat, akik ma itt vannak, akár átmennek a Charta nagygyűlésére, akár nem. Szerintem egyébként menjünk át mindannyian!

És ott a többiekkel együtt úgy mutassuk meg újra, hogy megértjük: ehhez össze kell fognia minden demokratikus erőnek, és mutassuk meg: nem félünk!